

ΕΤΟΣ 73ον

29 'Ιουνίου 2025

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 26 (3761)

ΣΥΓΚΡΟΥΣΗ ΔΥΟ ΚΟΣΜΩΝ

Στά πρόσωπα τών αποστόλων Πέτρου καί Παύλου, πού τιμούμε σήμερα, συγκρούστηκαν δύο κόσμοι: ὁ παλαιός, πού ἐκπροσωποῦσε ὁ Πέτρος, καί ὁ νέος, πού ἐκπροσωποῦσε ὁ Παῦλος. Ὁ Πέτρος δέν μπορούσε νά ξεφύγει ἀπό τό ἰουδαϊκό του παρελθόν. Πίστευε ὅτι στήν Ἐκκλησία πρέπει νά τηροῦμε τό θέλημα τοῦ Χριστοῦ, ἀλλά δέν μπορούμε νά ἀποσταστοῦμε καί ἀπό τόν Νόμο τοῦ Μωυσῆ. Ὁ Παῦλος δίδασκε ὅτι ἐκεῖνο πού θά μᾶς σώσει εἶναι ἡ πίστη στόν Χριστό. Κατάλαβε ὅτι μέσα στήν Ἐκκλησία διαμορφώνεται τό Χριστολογικό ἦθος, δέν υπάρχουν διαχωρισμοί, ὅλα εἶναι καινούργια.

Ἡ Ἀποστολική Σύνοδος

Ὁ Πέτρος δέν ἦταν ἀντίθετος σέ ὅλα αὐτά, ἀλλά δέν μπορούσε νά ἀπεγκλωβιστεῖ ἀπό τό ἰουδαϊκό του παρελθόν, νά κακοκαρδίσει τή βάση τῆς πρώτης χριστιανικῆς Ἐκκλησίας πού ἦταν οἱ Ἰουδαῖοι. Ἔτσι, ἐπῆλθε ἡ σύγκρουση, ἡ ὁποία ἔλαβε σφοδρές διαστάσεις, στό πλαίσιο τῆς πρώτης Ἐκκλησίας, ὅμως δέν ὁδήγησε σέ ρήξη, ἀλλά λύθηκε στήν Ἀποστολική Σύνοδο, ἡ ὁποία συνεκλήθη τό 49 μ.Χ. στά Ἱεροσόλυμα. Ἦταν ἡ πρώτη Σύνοδος ἡ ὁποία συγκλήθηκε στήν ἱστορία τῆς Ἐκκλησίας καί εἶναι τό ὑπόδειγμα τῆς συνοδικῆς ζωῆς πού ἀκολουθεῖται καί σήμερα. Ἐκεῖ συζητήθηκαν τά προβλήματα, οἱ διαφωνίες καί ἐπείσθη ὁ Πέτρος ὅτι πρέπει νά πᾶνε μπροστά, νά ἀποχωριστοῦν ἀπό τό παρελθόν. Μέσα στήν Ἐκκλησία δέν μπορούν νά υπάρχουν διαφορετικές ἐκφράσεις τῆς πίστεως, διαφορετικές παραδόσεις· ὅλοι εἴμαστε ἓνα σῶμα, τό σῶμα τοῦ Χριστοῦ· καί αὐτό πού μᾶς σώζει εἶναι ἡ Χάρις τοῦ Θεοῦ, ἡ πίστη σ' Αὐτόν.

Αὕτη ἦταν ἡ ἱστορική ἀπόφαση τῆς πρώτης Ἀποστολικῆς Συνόδου των Ἱεροσολύμων μέ τήν ὁποία κόπηκε ὁ ὁμφάλιος λῶρος πού συνέδεε

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Β' Κορ. ια' 21 - ιβ' 9)

Ὅπτασις καὶ ἀποκαλύψεις

Ἀδελφοί, ἐν ᾧ δ' ἂν τις τολμᾷ, ἐν ἀφροσύνῃ λέγω, τολμῶ καὶ ἐγώ. Ἑβραῖοί εἰσι; Κἀγώ· Ἰσραηλῖται εἰσι; Κἀγώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; Κἀγώ· διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; παραφρονῶν λαλῶ, ὑπὲρ ἐγώ· ἐν κόποις περισσotέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσotέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις· ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον, τρις ἐρράβδισθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρις ἐναυάγησα, νυχθημερόν ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα· ὁδοιπορίας πολλάκις, κινδύνους ποταμῶν, κινδύνους ληστῶν, κινδύνους ἐκ γένους, κινδύνους ἐξ ἐθνῶν, κινδύνους ἐν πόλει, κινδύνους ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνους ἐν θαλάσῃ, κινδύνους ἐν ψευδαδέλφοις· ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ δίψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψύχει καὶ γυμνότητι· χωρὶς τῶν παρεκτὸς ἢ ἐπισύστασίς μου ἢ καθ' ἡμέραν, ἢ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν. Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι; εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχῆσομαι. Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι. Ἐν Λαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Λαμασκηνῶν πόλιν πιάσαι με θέλων, καὶ διὰ θυρίδος ἐν σαργάνῃ ἐχάλασθην διὰ τοῦ τείχους καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Καυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὅπτασις καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου. Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων· εἴτε ἐν σώματι οὐκ οἶδα, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ἀρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ. Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον· εἴτε ἐν σώματι εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος οὐκ οἶδα, ὁ Θεὸς οἶδεν· ὅτι ἠρπάγη εἰς τὸν παράδεισον καὶ ἤκουσεν ἄρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι. Ὑπὲρ τοῦ τοιοῦτου καυχῆσομαι, ὑπὲρ δὲ ἑμαυτοῦ οὐ καυχῆσομαι εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου. Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχῆσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φοίδομαι δὲ μὴ τις εἰς ἐμὲ λογίσσεται ὑπὲρ ὃ βλέπει με ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ. Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκί, ἄγγελος σατάν, ἵνα με κολαφίσῃ ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι. Ὑπὲρ τούτου τρις τὸν Κύριον παρεκάλεσα ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ· καὶ εἴρηκέ μοι· ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δύναμις μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχῆσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

τὴν Ἐκκλησίᾳ μέ τῇ συναγωγῇ, τό παλιό μέ τό νέο. Ἄν δέν λαμβανόταν αὐτὴ ἡ ἀπόφασις καὶ ἡ Ἐκκλησία δέν ἀποκοπτόταν, μιά καὶ καλὴ, ἀπὸ τῇ συναγωγῇ, ὁ Χριστιανισμὸς δέν θά ἦταν τίποτε ἄλλο παρὰ μιά ἀπλή αἵρεσι τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ.

Μοναδικὴ αὐθεντία ὁ Χριστός

Ἡ ἱστορία τῶν δύο ἀποστόλων μᾶς ὁδηγεῖ σὲ τρία πολὺ σημαντικὰ συμπεράσματα. Τό πρῶτο: Διαφωνίες μποροῦν νά υπάρξουν ἀνάμεσα στοὺς Μεγάλους τῆς ἱστορίας καὶ στοὺς Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν

Μετάφραση τῆς Ἀποστολικῆς περικοπῆς

Ἀδελφοί, γιά ὅτιδῆποτε τοῖμα κανεῖς νά καυχῇ—μιλῶ ὡς ἀνόητος— τοῖμα κι ἐγώ. Εἶναι Ἑβραῖοι αὐτοί; Κι ἐγώ. Εἶναι Ἰσραηλίτες; Κι ἐγώ. Εἶναι ἀπόγονοι τοῦ Ἀβραάμ; Κι ἐγώ. Εἶναι ὑπηρετές τοῦ Χριστοῦ; Μιλῶ σάν παράφρονας καί δηλώνω ὅτι εἶμαι ὑπηρετῆς τοῦ Χριστοῦ περισσότερο ἀπ' αὐτούς. Σέ κόπους, πολύ περισσότερο, σέ πληγές, σέ μεγαλύτερο βαθμό, σέ φυλακίσεις, πολύ περισσότερο, σέ θανάσιμους κινδύνους, περισσότερες φορές. Ἀπό τοὺς Ἰουδαίους, μαστιγώθηκα πέντε φορές, μέ τά τριάντα ἐννέα μαστιγώματα. Τρεῖς φορές μέ ράβδισαν, μία φορά μέ λιθοβολήσαν, τρεῖς φορές ναυάγησα, ἓνα ἡμερόνυχτο ἔμεινα ναυαγός στή θάλασσα. Σέ ὁδοιπορίες πολλές φορές, σέ κινδύνους ἀπό ποταμούς, σέ κινδύνους ἀπό ληστές, σέ κινδύνους ἀπό τοὺς ὁμοεθνεῖς μου, σέ κινδύνους ἀπό ἐθνικούς, σέ κινδύνους στήν πόλη, σέ κινδύνους στήν ἔρημο, σέ κινδύνους στή θάλασσα, σέ κινδύνους ἀπό ἀνθρώπους πού ὑποκρίνονται τοὺς ἀδελφούς. Μέ κόπο καί μόχθο, μέ αὐπνίες πολλές φορές, μέ πείνα καί δίψα, χωρίς φαγητό πολλές φορές, μέ ψυχός καί χωρίς ροῦχα. Ἐκτός τῶν ἄλλων, ἡ καθημερινή μου ἀγωνία, ἡ φροντίδα γιά ὅλες τίς ἐκκλησίες. Ποιός ἀδελφός ἀσθενεῖ καί δέν ἀσθενῶ κι ἐγώ; Ποιός σκανδαλίζεται καί δέν ὑποφέρω ἐγώ; Ἄν πρέπει νά καυχῶ, θά καυχῶ γιά τά παθήματά μου. Ὁ Θεός καί Πατήρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐλογητός στοὺς αἰῶνες, γνωρίζει ὅτι δέν ψεύδομαι. Στή Δαμασκό, ὁ διοικητής πού εἶχε ὀριστεῖ ἀπό τόν βασιλιά Ἀρέτα, φρουροῦσε τήν πόλη τῶν Δαμασκηνῶν, ἐπειδὴ ἤθελε νά μέ συλλάβει, καί μέ κατέβασαν ἀπό τό τεῖχος, ἀπό ἓνα παράθυρο, μέσα σ' ἓνα καλάθι, καί ἔφυγα ἀπό τά χέρια του. Λοιπόν δέν μέ συμφέρει νά καυχίμαι, ἀλλά θά ἔλθω σέ ὁπτασίες καί ἀποκαλύψεις, πού μοῦ ἔδωσε ὁ Κύριος. Γνωρίζω ἓναν ἄνθρωπο πιστό στό ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος πρό δεκατεσσάρων ἐτῶν—εἴτε μέ τό σῶμα, δέν ξέρω, εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος, δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέρει— ἀρπάχθηκε καί ὑψώθηκε μέχρι τόν τρίτο οὐρανό. Καί ξέρω ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος—εἴτε μέ τό σῶμα εἴτε ἐκτός τοῦ σώματος, δέν ξέρω, ὁ Θεός ξέρει— ἀρπάχθηκε στόν παράδεισο καί ἤκουσε ἄρητα λόγια, τά ὅποια δέν μπορεῖ νά ἐπαναλάβει ἄνθρωπος. Γι' αὐτόν τόν ἄνθρωπο θά καυχῶ, γιά τόν ἑαυτό μου δέν θά καυχῶ, παρά μόνο γιά τίς ἀδυναμίες μου. Ἀλλά καί ἂν δελήσω νά καυχῶ, δέν θά εἶμαι ἀνόητος, γιατί θά πῶ τήν ἀλήθεια. Δυσκολεύομαι ὅμως νά καυχῶ μήπως μοῦ καταλογίσει κανεῖς περισσότερα ἀπ' ὅ,τι βλέπει σ' ἐμένα ἢ ἀκούει ἀπό ἐμένα. Καί γιά νά μήν ὑπερηφανεύομαι, λόγω τῶν ὑπερβολικῶν ἀποκαλύψεων, μοῦ δόθηκε ἓνα ἀγκάδι στό σῶμα μου, ἓνας ἄγγελος τοῦ σατανᾶ, γιά νά μέ χτυπᾶ προκειμένου νά μήν ὑπερηφανεύομαι. Γι' αὐτό τό ἀγκάδι παρακάλεσα τρεῖς φορές τόν Κύριο νά τό ἀπομακρύνει ἀπό ἐμένα, καί μοῦ εἶπε: Σοῦ ἀρκεῖ ἡ χάρις μου, γιατί ἡ δύναμή μου τελειοποιεῖται μέσα στήν ἀδυναμία. Πολύ εὐχαρίστως, λοιπόν, θά καυχῶ περισσότερο γιά τίς ἀδυναμίες μου, ὥστε νά κατασκηνώσει ἐπάνω μου ἡ δύναμη τοῦ Χριστοῦ.

(Ἀπό τή νέα ἔκδοση: Ἡ Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική ἀπόδοση
τοῦ ὁμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, ἔκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ὅμως ἀπό ἀνάμεσά τους βγεῖ τό αἶσθημα τῆς ἀγάπης, τότε μποροῦν νά παραμείνουν Μεγάλοι, ὅχι ὅμως Ἅγιοι, γιατί ἡ ἀγιότητα δέν στηρίζεται στό πείσμα καί στόν ἐγωισμό. Στηρίζεται στήν ἀγάπη, στήν ταπείνωση, στήν ὑποχωρητικότητα, στόν ἀγῶνα γιά τήν ἐνότητα.

29 Ιουνίου 2025: ΚΥΡΙΑΚΗ Γ΄ ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Πέτρου († 64) καί Παύλου († 67) τῶν πανευφήμων καί πρωτοκορυφαίων Ἀποστόλων.
Ἦχος: β΄ – Ἑωθινόν: Γ΄ – Ἀπόστ.: Β΄ Κορ. ια΄ 21 - ιβ΄ 9 – Εὐαγγ.: Ματθ. ιστ΄ 13-19.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 6 Ἰουλίου, Δ΄ Ματθαίου.

Ἀπόστολος: Ρωμ. στ΄ 18-23 – Εὐαγγέλιον: Ματθ. η΄ 5-13.

Τό δεύτερο: Δέν ὑπάρχουν ἀλάθητοι στήν Ἐκκλησία, δέν ὑπάρχουν αὐθεντίες. Ὁ μόνος ἀλάθητος καί ἡ μοναδική αὐθεντία εἶναι ὁ Χριστός καί ἡ Ἐκκλησία, ὅταν ἐκφράζεται συνοδικῶς. Μποροῦν νά ὑπάρχουν διαφορετικές ἀπόψεις, ἔντονες διαφωνίες, ἀλλά νά ἀντιμετωπίζονται μέσα στό συνοδικό πλαίσιο λειτουργίας τῆς Ἐκκλησίας. Ὅπου ὑπάρχει ἡ αἴσθησις τοῦ ἀλαθήτου, ἔχουμε αἵρεση, πού ἔχει πληρώσει ἀκριβά ἡ χριστιανική Ἐκκλησία στήν πορεία τῆς ἱστορίας της, γιατί ὁδήγησε στό μεγαλύτερο χριστιανικό σχίσμα ὅλων τῶν ἐποχῶν.

Ὑπάρχει καί ἓνα τρίτο συμπέρασμα: Διαφωνίες μποροῦν νά ὑπάρξουν σέ ὅλα τά ἐπίπεδα, στό κοινωνικό, πολιτικό, οἰκογενειακό. Ἀλίμονο, ὅμως, ἂν αὐτές ὁδηγοῦν σέ ρήξεις καί προκαλοῦν ἐμφυλιοπολεμικές συνθήκες ἀνάμεσα στούς ἀνθρώπους. Ὁ μόνος τρόπος γιά νά λυθοῦν εἶναι στό πλαίσιο τῆς ἀγάπης καί τῆς ἐνότητας, πού ἐπιτυγχάνονται μόνο μέσα ἀπό τίς δημοκρατικές διαδικασίες, τίς ὁποῖες πρώτη ἡ Ἐκκλησία μας δίδαξε καί πρώτη ἡ Ἐκκλησία μας τηρεῖ.

Πρότυπά μας οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι

Εἶναι φανερό, λοιπόν, πόσο σημαντικές προσωπικότητες εἶναι οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι Πέτρος καί Παῦλος, γιά τήν Ἐκκλησία σέ ὅλη τήν οἰκουμένη. Γι' αὐτό, νά μὴν τοὺς ἀφήσουμε παραπονεμένους νά μᾶς κοιτοῦν ἀπό τό τέμπλο τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀκολουθώντας ἓναν ἄλλον δρόμο ἀπό αὐτόν πού ἐκεῖνοι χάραξαν, ἀλλά ἄς τοὺς τοποθετήσουμε μέσα στή ζωὴ μας, στήν οἰκογένειά μας, στό πολιτικό καί κοινωνικό μας γίγνεσθαι. Ὁ τρόπος τῆς δικῆς τους ζωῆς, ἡ στάση τους ἀπέναντι στά προβλήματα, ὁ τρόπος πού τὰ ἀντιμετώπισαν ἔχει νά πεῖ καί νά διδάξει πολλά καί σέ ἐμᾶς σήμερα.

Ἀρχιμ. Ἐ. Οἰκ.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας» τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασιῶν 1, 115 21 Ἀθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος, Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ' ὅλο τὸν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr
